

Esben Schmidt
Jurist
Telefon: 25 55 19 00
es@Dataproces.dk

Nibe, april 2023

Henvendelse vedrørende uklarheder i Barnets Lov samt følgelovene hertil

Ret til mellemkommunal refusion for udgifter efter Barnets Lov under efterværn

Det fremgår ikke af forslaget til Barnets Lov (lovforslag 93) eller de 2 følgelovforslag (lovforslag 94 og 95), at udgifter efter Barnets Lov skulle være undergivet retten til mellemkommunal refusion under efterværn.

Ved [l. 2394 af 14/12/2021](#) indførtes det princip, at serviceloven blev skrevet ud af retssikkerhedslovens ([lbkg. 265 af 25/02/2022](#)) §9c, stk. 1 som en af de generelt refusionsbærende sociale love. I stedet blev serviceloven indskrevet som en særskilt refusionsbærende lov i de tilfælde efter retssikkerhedsloven, hvor betalingskommunen ikke bevarer handleforpligtelsen. Dette gælder ved efterværn (§9c, stk. 4), frit valg (§9c, stk. 5), passivitet (§9c, stk. 6) og midlertidig handlekommuneforpligtelse ved mellemkommunal uenighed (§9, stk. 13, sidste pkt.).

Samme systematik bibeholdes med de fremsatte lovforslag for så vidt angår Barnets Lov. Denne lov skrives ikke ind som en almindelig refusionsbærende lov i retssikkerhedslovens §9c, stk. 1. Derimod er det meningen, at den skrives ind som særskilt refusionsbærende i de tilfælde, hvor det er relevant.

Det gælder således ved passivitet, (jfr. lovforslag 94, §2, nr. 8), og midlertidig handlekommuneforpligtelse ved mellemkommunal uenighed, (jfr. lovforslag 95, §1, nr. 30).

Derimod indføres der ikke særskilt ret til refusion for udgifter efter Barnets Lov under efterværn.

Det bemærkes, at lovforslag 94 i §2, nr. 7 ændrer *definitionen* af efterværn retssikkerhedsloven fra "servicelovens §76, stk. 3" til: "§114, stk. 1 i Barnets Lov", men der tilføjes ikke "og Barnets Lov" efter opremsningen af de refusionsbærende love (lovene nævnt i retssikkerhedslovens stk. 1 og serviceloven).

Dette formodes at være en fejl, som kan remedieres ved at tilføje Barnets Lov til de refusionsbærende love i retssikkerhedslovens §9c, stk. 4.

Nibe, april 2023

Uklarhed vedrørende forældelse af mellemkommunale krav for udgifter efter Barnets Lov.

Det fremgår ikke af forslaget til Barnets Lov (lovforslag 93) eller de 2 følgelovforslag (lovforslag 94 og 95), at mellemkommunale krav for udgifter efter Barnets Lov skulle forældes 12 måneder efter ydelsen, på trods af, at dette synes forudsat i flere af forarbejderne og i øvrigt virker mest logisk.

Det fremgår af den nugældende retssikkerhedslovs ([lbkg. 265 af 25/02/2022](#)) §9c, stk. 13, 2. pkt., at mellemkommunale krav for udgifter efter serviceloven forældes efter 12 måneder i modsætning til øvrige mellemkommunale krav efter retssikkerhedsloven, som forældes efter 3 år.

Barnets Lov er i det væsentlige en udsplitning af servicelovens nugældende regler om hjælp til udsatte børn og deres familier, hvorfor det burde forventes, at udgifter efter denne lov i mellemkommunal henseende behandlede på samme måde, som udgifter efter serviceloven.

Det bemærkes, at nedsættelsen af forældelsesfristen til 12 måneder for mellemkommunale krav efter serviceloven blev indført med [l. 596 af 18/06/2012](#). Af [forarbejderne](#) til denne lov fremgår, at årsagen til nedsættelsen af forældelsesfristen var ønsket om mulighed for en tættere økonomisk styring i kommunerne, hvilken lettedes af den skærpede frist for fremsættelse af krav for udgifter efter serviceloven, som typisk er noget større end krav efter de øvrige love omfattet af retten til mellemkommunal refusion. Udgifter efter Barnet Lov vil som sagt udgøre en delmængde af de krav, der i dag er servicelovskrav, og de vil også typisk være store.

Det fremgår også af lovforarbejderne til de fremsatte lovforslag vedrørende Barnets Lov, at der er forudsat en forældelsesfrist på 12 måneder for mellemkommunale udgifter.

Af [lovforslag 93'](#) (Barnets Lovs) §195 fremgår det, at botilbud efter Barnets Lov skal fremsætte betalingskrav overfor handlekommunen inden 12 måneder. Af forarbejderne her til ("Til § 195" på side 465) fremgår, at denne regel er tænkt som en pendant til servicelovens §174, stk. 2. Denne regel blev netop indført med ovennævnte l. 596 af 18/06/2012 af hensyn til kommunernes økonomistyringsmuligheder og i sammenhæng med, at forældelsesfristen for mellemkommunale krav efter serviceloven nedsattes til 12 måneder.

Af forarbejderne til [lovforslag 94](#) fremgår det, at det oprindeligt må have været tiltænkt, at der også for mellemkommunale krav for udgifter efter Barnets Lov skulle have galdt en forældelsesfrist på 12 måneder. Således står der på side 65 under "Til nr. 2": "For så vidt angår § 9 c, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, vil de foreslåede ændringer betyde, at bestemmelserne heri om mellemkommunal refusion også vil finde anvendelse for udgifter efter barnets lov. Der vil være tale om refusion i uenighedsager, i sager om efterværn, i passivitetssager og efter aftale. Endvidere vil den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 13, i retssikkerhedsloven betyde, at krav om mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven og barnets lov vil skulle rejses senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet."

Tilsvarende står der i forarbejderne til [lovforslag 95](#) på side 51 under "Til nr. 44": "Den foreslåede bestemmelse i § 89 a, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at § 9 c, stk. 9 og 13, vil finde tilsvarende anvendelse for refusionskrav efter § 89 a, stk. 1. Dette vil, for så vidt angår § 9 c, stk. 9, for det første betyde, at de udgifter, som handlekommunen vil kunne få dækket vil være handlekommunens faktiske udgifter. De faktiske udgifter vil omfatte en forholdsmæssig andel af fællesudgifter og udgifter til ledelse og administration, der er en følge af driften af et tilbud. Hvis der for ydelsen er fastsat en takst eller beregnet et priskrav efter serviceloven eller det samtidigt fremsatte forslag til barnets

Nibe, april 2023

lov, vil handlekommunen have ret til refusion svarende til taksten eller priskravet. For det andet vil det betyde, at retten til refusion vil bestå, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud, et tilsvarende botilbud eller et tilbud omfattet af § 9 c, stk. 2 eller 3, og herefter indtil borgeren har erhvervet ny handlekommune. For så vidt angår henvisningen til § 9 c, stk. 13, vil den betyde, at refusionskravet, da der vil være tale om krav for udgifter efter serviceloven og det samtidigt fremsatte forslag til barnets lov, vil skulle rejses senest 12 måneder efter hjælpen er ydet.”

Det kan derfor anbefales, at der i lovforslag 95 §1, nr. 37 indføjes, at Barnets Lov tilføjes til serviceloven for så vidt angår de love, der er omfattet af forældelsesfristen på 12 måneder.

Hvis det derimod er meningen, at mellemkommunale krav for udgifter efter Barnets Lov skal forældes efter 3 år, bør det nok klarificeres i en overgangsregel, hvorledes man forholder sig med allerede afholdte udgifter til børn efter serviceloven. Selve støtten vil fremover blive defineret som havende hjemmel i Barnets Lov fremfor serviceloven, og det vil kunne give anledning til tvivl, om allerede afholdte udgifter med tilbagevirkende kraft skal kunne klassificeres som udgifter efter Barnets Lov, hvorved allerede forældede krav måske kan vækkes til live igen.

Udeladelse af kulturministerielle love ved konsekvensændringen af mellemkommunale betalingsregler i anden lovgivning

En række love på undervisningsområdet indeholder mellemkommunale betalingsregler, som bliver konsekvensrettet med lovforslag 95. To love er dog udeladt – tilsyneladende uden grund.

I en række love vedrørende undervisning har borgerens CPR-kommune den direkte handle- eller betalingsforpligtelse i forhold til borgeren eller staten, hvis denne i første omgang yder tilskud.

Kommunens udgifter kan herefter kræves refunderet af en anden kommune, hvis denne er betalingskommune under borgerens anbringelse i CPR-kommunen.

Som følge af ændringerne i Barnets Lov og følgelovene er der i lovforslag 95 foreslået en konsekvensændring i disse love, således at *”kommunen, som har den generelle betalingsforpligtelse”* ændres til *”handlekommunen eller den refusionspligtige kommune”* eller tilsvarende.

Ændringen gælder følgende (undervisningsministerielle) love:

- Lov om institutioner for forberedende grunduddannelse, jfr. lovforslag 95, §15
- Lov om efterskoler og frie fagskoler, jfr. lovforslag 95, §16
- Lov om specialundervisning for voksne, jfr. lovforslag 95, §17
- Lov om friskoler og private grundskoler, jfr. lovforslag 95, §19

Endvidere foretages en tilsvarende ændring i sundhedslovens §238, stk. 7, hvor samme formuleringstype anvendes, jfr. lovforslag 95, §21.

Derimod indeholder lovforslag 95 ikke tilsvarende ændringsforslag for de 2 kulturministerielle undervisningslove, som indeholder samme regeltyper som ovenstående. Det drejer sig om:

Nibe, april 2023

- Folkeoplysningsloven ([lbkg. 1115 af 31/08/2018](#)) §43, stk. 3, som ændret ved [l. 1052 af 30/06/2020](#) §9.
- Højskoleloven ([lbkg. 280 af 25/03/2019](#)) §32, stk. 3, som ændret ved [l. 1052 af 30/06/2020](#) §10.

Disse to love har efter ændringerne med lbkg. 280 af 25/03/2019 samme formulering som de ovenstående 5 bestemmelser i de undervisningsministerielle love og sundhedsloven, og samme hensyn burde gøre sig gældende i forhold til at overføre den ændrede formulering vedrørende handlekommune til disse love.

Det formodes, at udeladelserne beror på en fejl, hvorfor det anbefales at lave ændringsparagraffer for disse to love i lovforslag 95.

Med venlig hilsen

Esben Schmidt

Advokat, Dataproces